

Србији никада као данас није била потребнија саборност оних којима јесте искрено стало до њеног востајања и буђења, а не до пуне власти, или пак промене исте без промене система.

У неким ранијим временима Србија је имала велике умове који су својим делима опомињали на моменат поробљености и потребу да се народ пробуди. Многе од тих великих речи важе и данас, од Доситејеве „Востани Србије давно си заспала у мраку лежала, сада се пробуди“, преко оне песме, коју је скоро век касније написао Владислав Петковић Дис „Наши дани“ која је описивала оно време у којима је живео песник, али која верно осликава и наше дане као да нам је савременик.

Онако како је Дис описивао време пре више од века такве дане живимо и данас ми, потомци оних који су прешли албанске гудуре, који су дали највећу жртву у Европи у Првом светком рату, који су поносно скандирали „Боље гроб, него роб!“

Ми потомци тих и таквих Срба данас живимо у времену незнања. Времену у коме се развило црно семе опадања, набујао шљам, разврат и пороци, у ком се осећа трули задах пропадања. Наша генерација живи у Србији у којој су морал и поштење заборављене, не само као категорије, него и речи, у којој су мане постале врлине, а оно што се одувек сматрало људским врлинама данас су највеће мане.

Beograd 1999. - NATO

Beograd 2020. - SNS

Востани Србије!

Пише: Марија Јањушевић
среда, 06 мај 2020 03:58

